

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2018 roku

Sąd Rejonowy w Puławach, II Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia Sądu Rejonowego Aneta Milczek

w obecności protokolanta: starszego sekretarza sądowego Agnieszki Pyszcak

bez udziału Prokuratora

po rozpoznaniu w dniu 19 czerwca 2018 roku, 11 września 2018r.

sprawy **A. L.** syna P. i E. z domu S., urodzonego (...) w N.

oskarżonego o to, że:

w okresie od listopada 2016 r. do 20 maja 2017 r. w m-ci P., woj. (...), znęcał się fizycznie i psychicznie nad żoną B. L. oraz dziećmi W. L. i M. L. w ten sposób, że będąc pod wpływem alkoholu wszczynał awantury domowe, podczas których wyzywał żonę oraz dzieci słowami powszechnie uznanymi za wulgarne i obelżywe, poniżał, zakłócał spoczynek nocny, wyganiał z domu, używał wobec żony przemocy fizycznej w postaci szarpania za ramiona, uderzenia dłonią po twarzy, ponadto w dniu 20 maja 2017 r. chwycił B. L. za ramiona i prawy nadgarstek oraz uderzył otwartą dłonią w prawy policzek, co spowodowało powstanie u pokrzywdzonej podbiegnięć krwawych: na wewnętrznej powierzchni przyśrodkowej części prawego ramienia, na wysokości prawego nadgarstka, skutkujące rozstrojem zdrowia i naruszeniem czynności narządu ciała na czas poniżej 7 dni. przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 -ciu lat po odbyciu co najmniej 6-ściu miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

I. oskarżonego **A. L.** uznaje za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu, wyczerpującego dyspozycję przepisu art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., przy czym ustala, iż oskarżony czynu tego dopuścił się w okresie od 1 lutego 2017r. do 20 maja 2017r. w zakresie dotyczącym pokrzywdzonej B. L., zaś w zakresie pokrzywdzonych W. L. i M. L. w okresie od listopada 2016r. do 20 maja 2017r. i za to ,na podstawie art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza oskarżonemu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 62 k.k. orzeka wobec oskarżonego terapeutyczny system wykonywania kary pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 41a § 1, 3a,4,5 k.k., art. 43 § 1 k.k. nakłada na oskarżonego nakaz opuszczenia lokalu dotychczas zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonymi, zakaz kontaktowania się i zbliżania do pokrzywdzonej się B. L. na odległość 10 metrów bez jej zgody na okres 3(trzech) lat,

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 20 maja 2017r. godzina 17.15 do dnia 22 maja 2017r. godzina 11.00, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. K. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście złotych 60/100) złotych tytułem obrony oskarżonego wykonywanej z urzędu;

VI. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, wydatkami postępowania obciążając Skarb Państwa.

Sygnatura akt : II K 794/17

UZASADNIENIE

A. L. został oskarżony o to, że :

w okresie od listopada 2016r. do 20 maja 2017r. w miejscowości P. woj. (...) znęcał się fizycznie i psychicznie nad żoną B. L. oraz dziećmi W. L. i M. L. w ten sposób, że będąc pod wpływem alkoholu wszczynał awantury domowe podczas, których wyzywał żonę oraz dzieci słowami powszechnie uznanymi za wulgarne i obelżywe, poniżał, zakłócał spoczynek nocny, wyganiał z domu, używał wobec żony przemocy fizycznej w postaci szarpania za ramiona, uderzania dłonią po twarzy, ponadto w dniu 20 maja 2017r. chwycił B. L. za ramiona i prawy nadgarstek oraz uderzył otwartą dłonią w prawy policzek, co spowodowało powstanie u pokrzywdzonej podbiegnięć krwawych na wewnętrznej powierzchni przyśrodkowej części prawego ramienia, na wysokości prawego nadgarstka, skutkujące rozstrojem zdrowia i naruszeniem czynności narządu ciała na czas poniżej 7 dni, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5- ciu lat po odbyciu co najmniej 6- sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne tj. o czyn z art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 157§ 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy II Wydział Karny w Puławach, ustalił następujący stan faktyczny.

A. L. zamieszkiwał wspólnie z żoną i dziećmi w miejscowości P.. W okresie od 1 lutego 2017r. do 20 maja 2017r. w miejscowości P. woj. (...) znęcał się fizycznie i psychicznie nad żoną B. L. oraz w okresie od listopada 2016r. do 20 maja 2017r. nad dziećmi W. L. i M. L.. A. L. nadużywał alkoholu i będąc pod jego wpływem alkoholu wszczynał awantury domowe podczas, których wyzywał żonę oraz dzieci słowami powszechnie uznanymi za wulgarne i obelżywe, poniżał, zakłócał spoczynek nocny, wyganiał z domu. A. L. używał wobec żony także przemocy fizycznej w postaci szarpania za ramiona, uderzania dłonią po twarzy, zaś w dniu 20 maja 2017r. chwycił B. L. za ramiona i prawy nadgarstek oraz uderzył otwartą dłonią w prawy policzek, co spowodowało powstanie u żony B. L. podbiegnięć krwawych na wewnętrznej powierzchni przyśrodkowej części prawego ramienia, na wysokości prawego nadgarstka, skutkujące rozstrojem zdrowia i naruszeniem czynności narządu ciała na czas poniżej 7 dni. (zeznania świadków : B. L. k. 232v-233,19-20, 69-70; M. L. k. 233-233v, 4-5; D. M. k. 233v-234,16-17; K. K. k. 234-234v, 63-64 oraz na podstawie dokumentów: protokół doprowadzenia w celu wytrzeźwienia k. 2; protokół zatrzymania osoby k. 8; rejestr interwencji k. 48-58; opinia lekarska k. 43).

A. L. był już karany za przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. a mianowicie wyrokiem Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 22 maja 2014r. w sprawie II K 1363/13 na karę roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat tytułem próby, której wykonanie zarządzono postanowieniem Sądu z dnia 3 października 2014r., którą to karę pozbawienia wolności odbywał w okresie od 30 października 2014r. do dnia 30 października 2015r. a następnie wyrokiem Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 9 czerwca 2015r. w sprawie II K 724/14 na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą to karę odbywał w okresie od 30 października 2015r. do dnia 27 kwietnia 2016r. (odpisy wyroków k. 122,123, dane o karalności k. 247-249).

Oskarżony w trakcie składania wyjaśnień w toku postępowania przygotowawczego oraz w trakcie rozprawy nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż po wyjściu z zakładu karnego powiedział sobie, że nie uderzy żony i nie uderzył. Odnośnie zdarzenia z dnia 20 maja 2017r. wyjaśnił, iż pił piwo, wpadła żona zdenerwowała się i wylał mu piwo na głowę. Krzyknął do niej wulgarnie, żona zadzwoniła na policję i powiedziała że go załatwi. Został zabrany do

wytrzeźwiania. Żona jest przeciwniczką alkoholu. On czasami spożywa i wtedy żona marudzi i zrzędzi. (k. 231v-232,36-38,34-35).

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie jakim nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego są tylko prostą negacją zaistniałych faktów, nie popartą żadnym materiałem dowodowym. Wyjaśnienia oskarżonego stoją w sprzeczności z zeznaniami świadków: B. L. (k. 232v-233,19-20, 69-70), M. L. (k. 233-233v, 4-5), D. M. (k. 233v-234,16-17), K. K. (k. 234-234v, 63-64) oraz dowodami z dokumentów: protokołu doprowadzenia oskarżonego w celu wytrzeźwienia (k. 2), protokołu zatrzymania osoby (k. 8), rejestru interwencji (k. 48-58), opinii lekarskiej odnośnie obrażeń odniesionych przez B. L. w dniu 20 maja 2017r. (k. 43), które to dowody Sąd obdarzył wiarą.

Zdaniem Sądu wyjaśnienia oskarżonego w zakresie w jakim nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu są próbą uniknięcia odpowiedzialności karnej, dlatego też są nieszczerze, nieprawdziwe i nieobiektywne i nie zasługują na wiarę. Zauważyć należy, iż oskarżony, nawet gdy przyznawał się do używania wulgaryzmów wobec żony to i tak starał się minimalizować, bądź usprawiedliwić swoje zachowanie twierdząc, iż żona jest przeciwniczką alkoholu, i gdy on pił piwo to zrzędziła i marudziła. W ten sposób odpowiedzialność za swoje jakże naganne zachowanie chciał przerzucić na swoją żonę.

Wyżej przedstawiony stan faktyczny, Sąd ferujący orzeczenie, ustalił w pierwszym rzędzie, na podstawie zeznań właśnie B. L. (k. 232v-233,19-20, 69-70) i M. L. (k. 233-233v, 4-5). Co do zasady ich wypowiedzi pozbawione są sprzeczności, zaś wsparte pozostałym materiałem dowodowym w postaci zeznań innych występujących w sprawie świadków: D. M. (k. 233v-234,16-17), K. K. (k. 234-234v, 63-64) oraz dowodami z dokumentów: protokołu doprowadzenia oskarżonego w celu wytrzeźwienia (k. 2), protokołu zatrzymania osoby (k. 8), rejestru interwencji (k. 48-58), opinii lekarskiej odnośnie obrażeń odniesionych przez B. L. w dniu 20 maja 2017r.(k. 43), odpisu wyroku w sprawie II K 305/17 (k. 237) dają przekonujący obraz nie tylko, co do tego, że A. L. dopuścił się przypisanego mu czynu ale również jego przebiegu. Dowody te były przydatne do ustalenia w jaki sposób oskarżony zachowywał się wobec żony i dzieci a także czasokresu przestępnego jego zachowania.

Szczegółowa lektura zeznań występujących w sprawie świadków oraz wyjaśnień prowadzi do wniosku, że w sprawie bezsporne okazało się to, że pomiędzy pokrzywdzonymi a oskarżonym dochodziło do awantur. Różnica w przedstawianych przez oskarżonego i pokrzywdzonych sprowadza się do tego, iż inaczej A. L. relacjonował przebieg tych awantur, ich tło sytuacyjne oraz swoje zachowanie. Inaczej, natomiast te okoliczności przedstawiali pokrzywdzeni oraz świadkowie, których zeznania korespondują z ich zeznaniami. W zderzeniu tych dowodów należałoby stwierdzić, zaistniały dwie wersje absolutnie się wykluczające. Rzecz jednak w tym, że to właśnie wypowiedzi pokrzywdzonych znalazły potwierdzenie w przeważającej części zgromadzonego materiału dowodowego. Nie tylko porównanie ilościowe dowodów przemawiających za sprawstwem oskarżonego pozwalało na zdeprecjonowanie jego wyjaśnień, ale przede wszystkim ich jakość. Oskarżony zasadniczo nie przyznawał się do sprawstwa i składał zbieżne relacje. O tym, że jego wyjaśnienia nie znalazły uznania Sądu przesądziły, zatem inne dowody, które z jego wypowiedziami zostały zderzone.

W ocenie Sądu opinia biegłego lekarza medycyny dotycząca doznanych przez B. L. obrażeń, mechanizmu ich powstania i skutków tych urazów, jest pełna i jasna. Z opinii tej wynika, w dniu 20 maja 2017r. oskarżony chwycił B. L. za ramiona i prawy nadgarstek oraz uderzył otwartą dłońią w prawy policzek, co spowodowało powstanie u pokrzywdzonej podbiegnięć krwawych na wewnętrznej powierzchni przyśrodkowej części prawego ramienia, na wysokości prawego nadgarstka, skutkujące rozstrojem zdrowia i naruszeniem czynności narządu ciała na czas poniżej 7 dni.

Stan faktyczny dotyczący przypisanego oskarżonemu w wyroku czynu ustalony został zarówno w oparciu o zeznania świadków w tym przede wszystkim pokrzywdzonych jak i świadków czerpiących wiedzę od pokrzywdzonych. Ustalony

został ponadto, w oparciu o zgromadzone w sprawie dokumenty, których wartość dowodowa nie była w zasadzie kwestionowana.

W celu potwierdzenia zdolności oskarżonego do brania udziału w postępowaniu karnym, oraz określenia zdolności jego do ponoszenia odpowiedzialności karnej zasięgnięto opinii biegłych lekarzy psychiatrów, których zadaniem było stwierdzić czy w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu miał zdolność rozpoznania jego znaczenia i kierowania swoim postępowaniem ewentualnie czy zdolności te były ograniczone lub wyłączone. W konkluzji przedłożonej opinii, biegli stwierdzili, iż oskarżony nie jest osobą chorą psychicznie ani też upośledzoną umysłowo. Rozpoznano natomiast u niego uzależnienie od alkoholu. Ponadto biegli orzekli, iż w czasie objętym zarzutem, miał pełną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Jest zdolny do udziału w procesie, może bronić się w sposób samodzielny i rozsądny (opinia biegłych psychiatrów i psychologa k. 127-131).

Walorem mocy dowodowej obdarzono wywołaną w sprawie, opinię psychiatryczno- psychologiczną. Sporządzona ona została według zasad rządzących procesem opiniowania. Zawiera wszystkie niezbędne elementy jak część wstępną, opisowo sprawozdawczą i właściwą opinię. Treści z niej wynikię biegli potwierdzili ustnie, rzetelnie i fachowo obrazując przebieg procesu badawczego, który doprowadził do wydania przez biegłych, orzeczenia określonej treści.

Sąd w całej rozciągłości uznał za miarodajne dla poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie treści wypływające ze zgromadzonych dokumentów. Całość dokumentacji, jaka została zebrana w sprawie, nie była kwestionowana, sporządzona przez uprawnione osoby, działające w ramach przysługujących im kompetencji, dawała podstawę, do przyjęcia jej, za miarodajną, w procesie ustalania stanu faktycznego.

A. L. zarzucono aktem oskarżenia popełnienie czynu z art. 207 §1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Zgodnie z treścią przepisu. art. 207 §1 k.k. kto znęca się fizycznie lub psychicznie nad osobą najbliższą lub nad inną osobą pozostającą w stałym lub przemijającym stosunku zależności od sprawcy albo nad małoletnim lub osobą nieporadną ze względu na jej stan psychiczny lub fizyczny, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Jest to typ przestępstwa formalnego – bezskutkowego – o zbiorowo oznaczonym czynie, przy czym dokonanie go polega na wypełnieniu znamienia czynności sprawczej ujętego czasownikiem „znęca się”. Znęcanie, zatem oznacza wielokrotne oddziaływanie fizyczne lub psychiczne na inną osobę, która dla bytu tego przestępstwa, powinna pozostawać w stosunku do sprawcy w określonej relacji. Osoba ta sanowi, zatem przedmiot czynności wykonawczej. Znęcanie może również w szczególnych przypadkach polegać na jednokrotnym zachowaniu sprawcy, i następować w stosunkowo zwartym czasie i miejscu.

Omawiany typ czynu zabronionego godzi w dobro, jakim jest prawidłowe funkcjonowanie rodziny – stanowiące główny przedmiot zamachu, ale nadto może godzić w inne dobra indywidualne podlegające ochronie jak cześć, godność, zdrowie czy też życie. Immanentną cechą omawianego typu czynu jest przewaga sprawcy nad ofiarą, która nie może się mu przeciwstawić lub może to uczynić w niewielkim stopniu.

Ze względu, iż znamień czynności sprawczej, jest wyrażone czasownikiem ocennym niedookreślonym – „znęca się „, jednocześnie nabrzmiałym treścią, czyn odpowiadający omawianemu typowi musi zostać popełniony z zamiarem bezpośrednim tj. takim, że sprawca chce się znęcać i do tego bezpośrednio zmierza. Oznacza to, że sprawca ma świadomość, jakie odczucia w sferze psychicznej wywoła swoim zachowaniem u ofiary, jakie spowoduje u niej dolegliwości fizyczne, polegające na odczuwaniu bólu i cierpienia, i właśnie tego chce.

Oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał ponadto znamiona przestępstwa z art. 157 § 2 k.k.

Oskarżony z rozmysłem dokonał uszkodzenia ciała pokrzywdzonej. Uderzając pokrzywdzoną ręką i chwytając za ramiona miał świadomość spowodowania obrażeń stwierdzonych opinią z zakresu medycyny i mimo to podejmował działania realizujące ustawowe znamiona czynu.

Wartościując zachowanie A. L. względem swojej żony i dzieci przez pryzmat tego, co wyżej, stwierdzić trzeba, że wszystkie znamiona czynu z art. 207 § 1 k.k., zostały przez niego zrealizowane. Sąd zmienił opis czynu w zakresie czasu jego popełnienia, co było uzasadnione ze względu na treść prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 7 listopada 2017r. w sprawie II K 305/1 (k. 237).

Dowody bezpośrednie w postaci twierdzeń pokrzywdzonych – o sprawstwie oskarżonego w zakresie przypisanego mu w wyroku czynu – w opozycji do twierdzeń oskarżonego wynikających z jego wyjaśnień, wsparte dowodami pośrednimi natury osobowej jak i rzeczowej przesądziły, że A. L. został uznany za winnego popełnienia przypisanego mu czynu polegającego na znęcaniu psychicznym i fizycznym nad żoną oraz dziećmi.

Wymierzając karę oskarżonemu Sąd ferujący orzeczenie, wziął pod uwagę stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu, uznając, że jest on znaczny. Swoim czynem polegającym na znęcaniu się oskarżony zaatakował wiele dóbr chronionych prawem – przedmiotów ochrony – w tym prawidłowość funkcjonowania rodziny oraz dobra indywidualne tj. zdrowie psychiczne i fizyczne żony i dzieci. Godzono, zatem jednocześnie w dobra indywidualne, ale też i przynależne wszystkim, których uszanowanie warunkuje właściwy rozwój społeczny. Świadczy też o tym, uporczywy sposób działania oskarżonego polegający na częstym wyrządzaniu cierpień, dokuczaniu, rozpadzie więzi pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzonymi. Mimo, że pojedyncze zachowania oskarżonego wypełniały znamiona innych występków (zniewagi), naruszenia nietykalności cielesnej, gróźb to jednak specyfika przestępstwa znęcania, która zakłada wielokrotność zachowań sprawcy, pozwala na zbiorową ocenę tych zachowań. Zdawał on bowiem sobie sprawę, że postępując w sposób opisany wyżej, wyrządza pokrzywdzonym cierpienia, dolegliwości psychiczne i fizyczne. Czynił tak jednak, gdyż tego chciał i swój zamiar zrealizował. Szkody emocjonalne, jaki wyrządził oskarżony swojej rodzinie nie zostały przez niego w toku postępowania ocenione nagannie, co oczywiście nie stanowi okoliczności obciążającej, wszak umniejszał swoją winę.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości zachowań oskarżonego Sąd uwzględnił ustalony zamiar bezpośredni, przy tym wpisujący się w znamiona inkryminowanych mu czynów. Sąd wziął pod uwagę motywację towarzyszącą oskarżonemu z chwili realizacji czynu zabronionego polegającego na znęcaniu, a mianowicie chęć dokuczenia i poniżenia żony i dzieci. Wszak tylko takiej motywacji można by się dopatrywać w jego działaniach.

Wymierzając karę Sąd miał także na względzie sytuację materialną oskarżonego jego właściwości i warunki osobiste oraz nie pominęto, iż uprzednio był on karany sądownie za czyn z art. 207 § 1 k.k. oraz że czynu tego dopuścił się w warunkach art. 64 § 1 k.k.

Oskarżony jest dorosłym człowiekiem w pełni poczytalnym. Z całą pewnością miał świadomość bezprawności i naganności czynu, którego się dopuścił oraz że w świetle okoliczności towarzyszących jego działaniu brak jest jakichkolwiek przesłanek, które usprawiedliwiają jego czyny, wyłączyłyby odpowiedzialność karną, z uwagi na brak winy lub bezprawności czynów. Można też było od niego wymagać zachowania zgodnego z prawem w sytuacji w jakiej się znalazł.

Poszanowania godności innych osób, w szczególności bliskich, którą powinien był wspierać oraz nie wyrządzania cierpień, można wymagać nawet od osób słabo zorientowanych.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd wziął pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra prawnego pokrzywdzonych tj. godność osobistą, dobro rodziny, zdrowie, oraz to, że czynu tego, dopuścił się oskarżony działając umyślnie z zamiarem bezpośrednim, a także stopień społecznej szkodliwości jego czynu.

Sąd wymierzył oskarżonemu za czyn z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd miał na uwadze, aby kara ta nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając ustalony stopień społecznej szkodliwości czynów oraz następujące okoliczności: czas trwania znęcania się, formę znęcania się – psychiczną i fizyczną, motywację sprawcy – chęć poniżenia pokrzywdzonych, uszczerbek na zdrowiu.

Należy stwierdzić, że orzeczona kara realizuje swe cele takie jak: cel sprawiedliwościowy – jest współmierna do ciężkości przestępstwa, a co za tym idzie - jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu i zawinienia sprawcy, cel prewencji indywidualnej – będzie ona, w ocenie Sądu, działała zarówno wychowawczo. Sprawę, że sprawca nie popełni ponownie przestępstwa, jak i represyjnie – będzie stanowiła dolegliwość, która przekona sprawcę o nieopłacalności łamania prawa, jego szybkości i surowości; cel prewencji ogólnej – będzie ona działała, przez swą nieuchronność, odstraszająco na innych potencjalnych sprawców. Ponadto kara ta będzie w sposób istotny wpływała na poczucie sprawiedliwości społecznej.

Jako okoliczność obciążającą Sąd potraktował działanie oskarżonego, które nacechowane było złośliwością i chęcią wykazania jego dominującej roli w domu.

Sąd uznał, iż w tym przypadku zachodzi potrzeba izolacyjnego oddziaływania na postawę sprawcy. Sąd wymierzając w/w karę brał również pod uwagę cele prewencji indywidualnej i generalnej, Znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu, jakiego dopuścił się oskarżony, przesądzał za wymierzeniem kary izolacyjnej, treści opinii psychiatrycznej z której wynika wysokie prawdopodobieństwo popełnienia podobnych czynów. W realiach, zatem niniejszej sprawy Sąd uznał, że jedynie pozytywne efekty w postawie oskarżonego może przynieść jego izolacja, która zapewni, że pokrzywdzeni nie będą musieli obawiać się o swoje zdrowie.

W ocenie Sądu orzeczona wobec oskarżonego kara odpowiada społecznemu poczuciu sprawiedliwości, zaspokaja roszczenia pokrzywdzonych i udowadnia oskarżonemu nieefektywność popełnionego przestępstwa.

Z uwagi na charakter popełnionego przez oskarżonego przestępstwa, uzależnienie od alkoholu na podstawie art. 62 k.k. Sąd orzekł wykonanie kary pozbawienia wolności w systemie terapeutycznym.

Na podstawie art. 41a § 1,3a,4,5 k.k. oraz art. 43 § 1 k.k. Sąd nałożył na oskarżonego nakaz opuszczenia lokalu dotychczas zajmowanego z pokrzywdzonymi oraz zakaz kontaktowania i zbliżania się do pokrzywdzonej B. L. bez jej zgody na odległość 10 metrów na okres 3 lat, w celu zapewniania bezpieczeństwa pokrzywdzonym.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności.

Na rzecz obrońcy oskarżonego wyznaczonego z urzędu – zasądzono przepisane prawem wynagrodzenie (powiększone o podatek VAT), gdyż oskarżony kosztów tych samodzielnie nie opłacił.

Natomiast na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Z tych względów Sąd orzekł jak w wyroku.